

Sygn. akt: I C 2297/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w I Wydziale Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Radosław Tukaj**

Protokolant: apl. adw. Michał Kempa

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Miasta S. W.**

przeciwko **G. Ś. i H. Ś.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt: I C 2297/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 03 września 2013 r. powód Miasto S. W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz solidarnie od pozwanych G. Ś. i H. Ś. kwoty 34.393,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Kurator procesowy ustanowiony w celu reprezentowania pozwanych nieznanymi z miejsca pobytu wniósł o oddalenie powództwa.

W niniejszej sprawie nie sposób było czynić ustaleń faktycznych, ponieważ autentyczność wszystkich dokumentów stanowiących, zdaniem powoda, dowód istnienia zobowiązania pozwanych, a także jego wysokości, została skutecznie zakwestionowana przez kuratora procesowego pozwanej na rozprawie.

Sąd zważył, co następuje.

Powód w niniejszym procesie dochodził od pozwanych zapłaty za bezumowne korzystanie z lokalu nr (...) położonego w budynku przy ul. (...) w W., w okresie od dnia 01 czerwca 2009 r. do dnia 27 marca 2012 r.

Przepisy art. 18 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie praw lokatorów stanowią, że osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Z zastrzeżeniem ust. 3, odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego.

Przepis art. 129 § 1 k.p.c. stanowi, że strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. § 2 komentowanego przepisu stanowi zaś, że zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została

poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego (art. 129 § 3 k.p.c.).

Sąd zważył, że z chwilą podniesienia zarzutu braku należytego poświadczenia dokumentów dołączonych do pozwu przestały one być dowodem w sprawie. Jak wyjaśniono bowiem w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 czerwca 2013 r., I ACa 166/13, z art. 129 § 2 k.p.c. wynika, że moc dowodową ma kserokopia dokumentu poświadczona za zgodność. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r., V CSK 90/11, wyrażono natomiast pogląd, że

artykuł 129 § 1 k.p.c. nakłada na stronę powołującą się w piśmie procesowym na dokument obowiązek przedłożenia na żądanie przeciwnika jego oryginału w Sądzie nawet jeszcze przed rozprawą. Z unormowania tego wynika więc, że jeżeli strona powołuje się w pozwie na dowód z dokumentu musi się liczyć z tym, że będzie obowiązana złożyć w Sądzie oryginał dokumentu i to nie tylko wtedy, gdy nie złożyła jego odpisu, ale także wtedy, gdy jego odpis był załącznikiem pisma. Obowiązek ten powstaje z chwilą zgłoszenia przez stronę przeciwną żądania złożenia dokumentu w oryginale.

Sąd zważył nadto, że strona powodowa mogła bez trudu ustrzec się konsekwencji podniesienia ww. zarzutu na rozprawie. Przepis art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. z 2010 r. Dz.U. Nr 10, poz. 65 ze zm.) stanowi bowiem, że radca prawny ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno zawierać podpis radcy prawnego, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie - również godzinę dokonania czynności. Jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny stwierdza to w poświadczeniu. Skoro zatem profesjonalny pełnomocnik złożył swój podpis pod pozwem, nie było żadnych przeszkód, by poświadczył za zgodność z oryginałem dokumenty stanowiące załącznik do pozwu.

Sąd zważył nadto, że dokument w postaci wykazu zaległości, nawet gdyby został złożony w oryginale bądź poświadczony za zgodność z oryginałem, nie mógł stanowić podstawy wykazania wysokości roszczenia ani okresów odsetkowych, gdyż było to zbiorcze zestawienie stanowiące dokument prywatny powoda.

W pozwie nie powołano się nadto na żaden dokument prawa miejscowego, z którego wynikałaby wysokość dochodzonego roszczenia, zaś Sąd nie mógł samodzielnie czynić ustaleń w tym przedmiocie, gdyż wskazanie podstawy faktycznej i prawnej roszczenia jest rolą powoda (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.).

Zagadnieniem charakteru prawnego roszczenia o odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu zajmował się już Sąd Najwyższy oraz sądy powszechne. W wyroku z dnia 18 maja 2012 r., IV CSK 490/11 Sąd Najwyższy wyraził słuszny pogląd, że nadanie przewidzianym w art. 18 ust. 1 ustawy z 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego świadczeniom odszkodowawczym charakteru świadczeń okresowych, uzasadnia zastosowanie do ich dochodzenia, właściwego dla nich, trzyletniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 118 k.c. (podobnie Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 22 marca 2013 r., I ACa 61/13). Istotnie, okoliczności, że odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu nie uiszczą się z góry za cały okres używania lokalu, a nadto z tej przyczyny, że Ustawodawca nakazuje comiesięczne uiszczanie odszkodowania, przemawiały za uznaniem ich okresowego charakteru.

Przepis art. 118 k.c. stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Pełnomocnik powoda na rozprawie przyznał nadto, że część roszczenia, tj. powstałe w okresie trzech lat przed wniesieniem pozwu, uległo przedawnieniu. Warto w tym miejscu powołać się na uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia

26 stycznia 2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 149, w której wyjaśniono, że ustanowiony w art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe stosuje się do roszczeń o odsetki za opóźnienie także wtedy,

gdy roszczenie główne ulega przedawnieniu w terminie określonym w art. 554 k.c. Roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się jednak najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.

Zdaniem Sądu słuszny okazał się także zarzut braku umowy najmu oraz protokołu przejęcia lokalu przez komornika. Nie wiadomo było zatem, od kiedy powód ponownie wszedł w posiadanie spornego lokalu, zaś okoliczność ta wpływała zarówno na ocenę wysokości roszczenia, jak i możliwości naliczania odsetek za opóźnienie z tytułu braku uiszczenia odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu.

Odnosnie do zarzutu powoda, jakoby pozwani nie kwestionowali wysokości odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu, abstrahując od okoliczności, że pismo pozwanej z k. 11 nie zostało poświadczane za zgodność z oryginałem, należało zauważyć, że treść pisma odnosiła się do płatności czynszu, nie zaś odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu – nie sposób byłoby zatem uznać, że pozwani nie kwestionowali wysokości opłat żądanych od nich przez powoda.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie:

(...).

26.03.2014 r.